

Från *Quatrième Internationale*, 12, 1954

Ernest Mandel/Ernest Germain

Första internationalen och dess roll i arbetarrörelsens utveckling

(28 september 1864-28 september 1954)

”Det var inte Internationalen som fick arbetarna att strejka; det var strejkerna som fick arbetarna att ansluta sig till Internationalen”.

K. Marx

Borgarklassens nationalism ...

Nationen är en skapelse av bourgeoisin. Den nationella marknaden utgör den nödvändiga ramen för kapitalets utveckling. Visserligen skapar kapitalismen den moderna staten, men det kapitalistiska produktionssättet skapar också världsmarknaden som berövar de olika nationerna varje möjlighet till självständig utveckling. Men motsättningarna mellan kapitalismens nationella utgångspunkt och dess oundvikliga tendens att överskrida de nationella gränserna under dess ekonomiska utveckling innebär en olöslig motsättning inom ramen för det kapitalistiska systemet.

Förverkligandet av mervärdet utgör systemets drivkraft och alla försök till ”organisering” av kapitalismen trycker bara tillbaka denna konkurrens för att sedan få se den återfödas än skarpare på ett annat plan. Även när den amerikanska kapitalismen har en förödande överlägsenhet fortsätter den att försvara sin ”produktivtetsvinst” mot konkurrensen från Schweiz genom tullfördelar. Och i samma ögonblick som de franska och tyska kapitalisterna utsätts för hård konkurrens kämpar de ihärdigt över makten om gruvor och stålverk i Saarområdet.

... och den proletära internationalismen

Den moderne proletären, en produkt av kapitalismen, föddes också i konkurrensens tecken. Men medan konkurrensen för bourgeoisin är något helt fundamentalt så har proletariatet snabbt lärt sig att inse att denna konkurrens måste avskaffas. Gentemot den koncentrerade maktposition varje enskild kapitalist har inför varje arbetare kan arbetarna inte göra något annat än att gå samman, organisera sig och sätta sin kollektiva solidaritet mot borgarklassens penningmakt.

Arbetarnas sammanslutningar och den bestående form dessa fått, fackföreningarna, utgör spontana, direkta, former under klasskampen mellan kapitalister och proletärer. För att en strejk ska lyckas måste de kämpande arbetarna samla en majoritet av sina arbetskamrater bakom sig. För att krossa denna strejk vänder sig kapitalet till ”arbetskraftsreserven”, den del vars elände inte fått den att inse vad den grundläggande kampen om ett arbete kan innebära. Men denna reserv minskar, i varje fall vad gäller de kvalificerade arbetarna, på grund av att klasskampens erfarenheter gör arbetarna i varje land allt mer medvetna. De reserver som återstår för kapitalet utgörs främst av utländsk arbetskraft.

Svaret på arbetsgivarnas försök innebär att ena arbetarna i alla länder i en och samma solidaritetsrörelse. Där har vi ursprunget till den proletära internationalismen som ett direkt och spontant svar på klasskampen i samma mening som olika former av facklig organisering.

Praktisk internationalism ...

Arbetarklassens första fackliga organisering kan härledas till det land som också upplevde den första moderna industrialiseringen: Storbritannien. De brittiska *trade unions* utvecklades snabbt i början av 1860-talet, utsattes för strejkbrytare som arbetsgivarna tog in från andra sidan av Engelska kanalen och de råkade också ut för försök från arbetsgivarna att sänka lönerna och öka trycket från utländsk arbetskraft. När företrädarna för de fackliga organisationerna den 5 augusti 1862 ordnade en högtid för en delegation av parisiska arbetare, som skickats till London på initiativ av Napoleon III:s regering i samband med världsutställningen i London, var det således inte särskilt förvånande att de i sin hälsning valde att uttala sig på följande vis:

”Så länge som det finns arbetsgivare och arbetare, så länge som det finns konflikter och strid om lönerna, kommer enigheten mellan arbetare att vara enda svaret ... Hoppet utgörs av att vi nu när vi räckt varandra händerna, när vi ser varandra som jämlikar, som medborgare och arbetare, att vår broderliga jämlikhet inte ska krossas av dem som ser hoppet i vår osämja, vårt hopp utgörs också av att vi kan finna ett internationellt sätt att samverka och att varje dag kommer att innebära ett nytt led i det som förenar arbetarna i alla länder.”

När ledarna för fackföreningarna i London skrev detta uttalande återknöt de till en gammal tradition av proletärt samarbete mellan England och Frankrike. Rjazanov var en av de första att tala om detta (”Arbetarklassen och kriget mot jakobinerna”, *Neue Zeit*, januari 1915). Och 1792 hade en skotsk skomakare, Thomas Hardy, bildat London Corresponding Society där nästan bara arbetare ingick. På några undantag när var nästan alla brittiska arbetarledare i början av 1800-talet medlemmar av denna organisation. Ända in på 1840-talet hyllades Hardy som en av föregångarna till den brittiska arbetarrörelsen.

Och slumpen medförde att de brittiska arbetarna 1862 också skulle rikta sig till en skomakare, en man vid namn Odger som spelat en viktig roll i Internationella arbetarförbundet.

... och teoretisk internationalism

Men när de brittiska arbetarna 1862 vände sig till de franska arbetarna gjorde de det säkert utan att vara medvetna om att det hade rötter i en annan tradition. Slutorden – ”som ska förena arbetarna i alla länder” – har ett odödligt eko i de båda unga tyskar som 15 år tidigare, 1847, kommit med samma uppmaning: ”Proletärer i alla länder, förena er”.

Det innebär att den proletära internationalismen inte bara utgör ett behov hos arbetarklassen, något den förstått genom den kamp fackföreningarna stått för. Den proletära internationalismen utgör också ett grundläggande element i den medvetenhet som teoretiskt finns formulerad i det kommunistiska programmet, långt innan det funnit ett svar hos den proletära förtruppen.

När Marx och Engels skrev Kommunistiska manifestet hade de blivit internationalister i handling genom att ingå i Kommunisternas förbund som Engels helt riktigt kallade ”den första internationella arbetarorganisationen” och som existerade mellan 1836 och 1852. I början rörde det sig om en grupp tyska arbetare, i första hand skraddare som var på rörlig fot i hela Västeuropa och som ingick i Blanquis *Société des Saison* innan de skulle hamna under inflytande av arbetaren Weitlings utopiska kommunism för att senare komma i kontakt med Marx och Engels. Det var för övrigt den gruppen, med centrum i London, som Marx och Engels riktade sig till i Kommunistiska manifestet.

Men redan dessförinnan hade Marx och Engels, och innan de kommit i kontakt med någon arbetarorganisation, på det teoretiska planet redan 1845 i *Den tyska ideologin* kommit fram till att kommunismen på grund av produktivkrafternas utveckling bara kunde vara internationell. Och redan 1846 hade Marx startat ett Brevutskott och i brev riktat sig till

dåtidens främsta socialister, som till Proudhon den 5 maj 1846, där han sagt att ”den sociala rörelsen måste låta bli sin nationella bindning”.

Det var ur dessa internationalistiska strömningar – den empiriska med ursprung i den brittiska fackföreningsrörelsen och den medvetna med Marx och hans lilla grupp av anhängare – som Första internationalen föddes.

Första internationalens dubbla funktioner

Från och med den 28 september 1864, då Internationella arbetarassociationen formellt bildades efter att ha inkallats sedan fackliga organisationer i London upprepade gånger försökt upprätta en kontakt med arbetarna i Paris, erkände Marx att Första internationalen skulle ha en dubbel funktion i den internationella arbetarrörelsens utveckling; å ena sidan samla alla de reellt existerande arbetarorganisationerna runt om i världen, å den andra att inom dem sprida en klarare kommunistisk medvetenhet beträffande målen och de aktionsformer som kunde bidra till att dessa mål uppnåddes.

Att Internationella arbetarassociationen inte grundats av några sekter utan representerade arbetarrörelsen sådan den såg ut vid tillfället var för Marx något helt avgörande. I ett brev till Engels den 4 november 1864 sade han att detta varit villkoret för hans närvaro vid mötet den 28 september 1864 och att han tagit plats i den ledning, det allmänna rådet, som valts då. Den 23 november 1871 skrev han till Bolte: ”*Internationalen* grundades för att arbetarklassen skulle erhålla en verklig kamporganisation i stället för de socialistiska eller halvsocialistiska sekter som funnits tidigare. Det framgår alldeles klart av dess ursprungliga stadgar och tidiga uttalanden.”

För att genomföra denna uppgift ålade sig Marx en sträng självdisciplin. Han satsade medvetet på att formulera kommunistiska idéer som ”kunde godtas av den dåvarande arbetarrörelsen” (i det ovan citerade brevet till Engels). Det räcker med att jämföra djärvheten i tänkande och språk i Kommunistiska manifestet med det tålmodiga och till synes återhållsamma resonemanget i den första hälsningen som enhälligt antogs av alla tidens strömningar inom arbetarrörelsen för att inse den skicklighet med vilken Marx gick in för detta känsliga uppdrag.

Men samtidigt som Marx noga såg till att inte stöta sig med i första hand de fackliga ledare som var inbegripna i en politisk kamp tillsammans med liberala frihandelsförespråkare som Cobden och Bright satte han också kraven mycket högt vad gällde innehållet, vägrade att godta oklara, eller kort och gott känslomässiga och oviktiga, småborgerliga idéer i Internationella arbetarassociationens dokument.

För att föreningen av ideologiskt olika tendenser i en och samma organisation inte skulle få negativa följder krävdes skolning, en tålmodig sådan förvisso men likväl en skolning, av de bästa delarna av alla dessa tendenser mot de högsta uttrycksformerna för klassen, dvs i marxistisk anda. I denna mening var Marx´ agerande i ledningen för Internationella arbetarassociationen inspirerat av det latinska ordspråk som han citerade i sitt brev till Engels den 4 november 1864, där han redogjorde för bildandet av Internationalen: *suaviter in modo, fortiter in re* – mjuk i formerna men djärv, kraftfull till innebörden.

Två etapper

Första internationalens båda objektiva funktionssätt i den internationella arbetarrörelsens utveckling, det marxistiska avantgardets dubbla målsättningar inom den, motsvarades av två etapper i Internationalens egen utveckling, där än den ena, än den andra aspekten av verksamheten kom att dominera.

Under den första fasen dominerade omgrupperingen av organisationen, dvs de utåtriktade aktiviteterna, klart över den interna inriktad på ideologiska klargöranden. Under denna period uppnådde Internationalen också sina största framgångar. Nästan alla existerande arbetarorganisationer runt om i världen kontaktades och omgrupperades: de flesta brittiska fackföreningarna, de tyska arbetarpartierna – de preussiska lagarna förhindrade Lassalles parti från att direkt ansluta sig till Internationella arbetarassociationen men ställde sig bakom dess program – de proudhonistiska strömningarna i Frankrike och Belgien, de organisationer som uppstått genom det ihärdiga arbete Bakunin och hans vänner utfört i Schweiz, Italien och Spanien.

I själva verket upplevde Internationalen bara två bakslag under denna fas. Trots lovande kontakter inledningsvis med National Labour Union i USA vägrade denna organisation att gå med i Internationella arbetarassociationen för att snart närma sig en amerikansk variant av proudhonism, ”greenbackism”. Och trots att två fackliga kongresser uttalat sig fördelaktigt, i Sheffield 1866 och Birmingham 1869, vägrade några betydande fackföreningar, framför allt det fackliga rådet i London, att ansluta sig till den internationella organisationen.

Men vilken betydelse hade dessa båda bakslag i förhållande till de storartade resultat som uppnått! Internationalen hade skaffat sig reellt inflytande över den fackliga rörelsen i London som företrädde över 100 000 organiserade arbetare. Man ledde den stora rörelsen för allmän rösträtt som nådde sin kulmen sommaren 1866 med ett möte i Hyde Park med 60 000 närvarande.

Internationalen lade sig i världspolitiken, skickade en stödhälsning till Abraham Lincoln i samband med att slavarerna fick sin frihet, varnade 1869 de engelska och amerikanska arbetarna för hotet om krig mellan dessa båda länder, protesterade mot den belgiska arméns mord på arbetare och organiserade internationella protester mot det fransk-tyska kriget 1870-1871.

De största organisatoriska framgångarna hade otvivelaktigt att göra med solidaritetsarbetet med och samordningen av arbetarkampen. Så snart arbetarna i Västeuropa blivit medvetna om Internationalens existens förekom inte en enda strejk utan att de strejkande vände sig till den för att få stöd och solidaritet. Därigenom var Internationella arbetarassociationen på samma gång en politisk International, en internationell facklig federation och en sammanslutning av internationella yrkesfederationer där den så långt möjligt fick ikläda sig alla dessa roller samtidigt. Några korta exempel från Allmänna rådets protokoll ger en antydning om mängden av uppgifter Internationella arbetarassociationen ställdes inför.

Den 23 maj 1865 upplästes ett brev från takläggarna i Lyon med anledning av attackerna på deras löner. Den 20 juni 1865 informerades Rådet om att vävarnas organisation i Lille ville ansluta sig till Internationalen. Vid samma tillfälle upplästes ett brev från Lyon: arbetarna där hade fått ge vika på grund av brist på existensmedel. Den 30 januari 1866 överlade man om den fackliga organisationens i London diskussioner om förslaget om inrättande av skiljedomstolar. Den 27 mars 1866 meddelades att skrädderiarbetarna i London gått i strejk och hotet om att strejkbrytare från kontinenten skulle skickas dit. Allmänna rådet beslutade att informera grannländerna för att hindra arbetare från kontinenten att ta sig till London under strejken. Den 4 april 1866 uttryckte en representant för de strejkande sitt tack till Rådet för dess försök att hindra arbetsgivarna att hämta arbetare från kontinenten i stället för de strejkande. Den 22 maj, kom ett brev från Genève om att skomakarna inlett en strejk och med en uppmaning att informera alla arbetare.

Den ideologiska kampen inom Första internationalen

Internationalens största framgång var samtidigt den mest oväntade och sämst förberedda: Pariskommunen. Internationalens medlemmar spelade inte någon avgörande roll vid förberedelserna av och ledningen för Kommunen hade Internationalen, men de hade påverkat uppsvinget för den franska arbetarrörelsen, framför allt i Paris, under tiden närmast före Kommunen i tillräckligt hög grad för att det objektivt ska gå att hävda att den första segerrika proletära revolutionen på ett logiskt sätt krönte detta arbete.

Paradoxalt nog utgjorde Pariskommunen inledningen på den andra fasen av Internationalens historia; den som handlade om en intensiv ideologisk kamp som också snabbt skulle leda till dess organisatoriska nedgång. Det finns emellertid flera sannolika förklaringar till denna paradox.

Första internationalen hade ända från början varit ett ”förnuftsäktenskap” (Franz Mehring) mellan de brittiska fackföreningarna och den betydligt svagare men också långt mer politiserade kontinentala arbetarrörelsen. Genom att driva på bildandet av Reform League för allmän rösträtt hade Marx på ett genialiskt vis kunnat utnyttja en tillfällig konjunktur och leda in den i Första internationalen. Men när Disraeli tvingades gå med på en långtgående vällag började ledningen för fackföreningarna att försöka använda sig av det liberala partiet för att kunna komma in i parlamentet, precis på samma vis som de amerikanska fackföreningarna från 1936 skulle agera gentemot det demokratiska partiet. Pariskommunen var därför alltför revolutionär för de arbetarledare som följde denna inriktning. Odger, ordförande i Allmänna rådet och ledare för den största fackföreningen i London, avgick sedan Marx gett ut sin oförglömliga skrift till försvar av Pariskommunen och ”förnuftsäktenskapet” avslutades snabbt.

Fackföreningarna hade utgjort den reella basen – materiellt och medlemsmässigt – för Första internationalen. Det första resultatet av Pariskommunen var inte bara att denna bas krossades, utan också att reaktionens välde på kontinenten omöjliggjorde upprättandet av någon ny massbas för en Arbetarinternational. Mellan brytningen med fackföreningarna och uppsvinget för den tyska socialdemokratin finns ett tomrum på 15 år då arbetarrörelsens politiska rörelse (med undantag för Tyskland) drabbades av en viss tillbakagång jämfört med perioden 1864-1871.

Tillbakagången för den reella klassrörelsen skärpte och förgiftade snabbt de inre relationerna inom Internationella arbetarassociationen. Centrifugala strömningar, som varit svåra att få bukt med redan under tider av organisatoriska framgångar, blev oundvikliga och med dem de första stora motgångarna. Att en stor mängd som flytt efter Kommunen anlände till London, med sina livliga diskussioner om orsakerna till nederlaget och sina ofta naiva förhoppningar om att rörelsen skulle få nytt liv, försvårade situationen ytterligare och, som Engels uttryckte det, Allmänna rådet omvandlades till ett veritabelt parlament.

Att varje åtgärd från Internationalen, efter att reaktionen gett den skulden för Kommunen, plötsligt skulle tillskrivas en omåttlig betydelse av den allmänna opinionen internationellt bidrog i sin tur till att skärpa de ideologiska konflikterna inom Internationalen.

Ända från början av sitt samarbete med Internationalen hade Marx varit livrädd för vad han kallade ”skandalerna”. Han visste av egen erfarenhet som tysk emigrant vilka de katastrofala följderna kunde bli av offentliga gräl, ofta påspädda med personliga motsättningar, för en arbetarklass som ännu var skeptisk och föga säker på sin egen styrka. Till en början hade han försökt skjuta på Internationalens första kongress av rädsla för sådana skandaler. Efter Pariskommunen såg han det som omöjligt att tolerera att Bakunins anhängare fick publicera sitt oansvariga material eller till och med sätta igång farliga äventyr i Internationalens namn som revolutionen i Spanien 1873. En brytning med Bakunin var nu oundviklig.

Inskränkta moralister har senare anklagat Marx för att ha ”offrat” Internationalen på taktikens altare. Men historien har på ett otvetydigt sätt gett honom rätt. Den tradition Internationalen upprättade under sin korta existens blev basen för uppsvinget för arbetarrörelsen i slutet av 1800-talet. Att låta bakuninisternas tala i Internationalens namn hade varit liktydigt med att för lång tid försvaga arbetaravantgardet och under en lång period försena klassens organisation.

Det teoretiska arvet från Internationalen

Den snabba nedgången för Första internationalen efter nederlaget för Pariskommunen och genom tendensstriden mellan marxister och bakuninister förminsakar inte på något vis den avgörande historiska betydelsen av denna kamp. Om arbetarrörelsens allmänna program, som medvetet uttryck för den omedvetna historiska processen, i sina allmänna drag en gång för alla formulerades i Kommunistiska manifestet är det ingen överdrift att säga att proletarietet i de viktigaste länderna i Europa vunnit insikt om de stora linjerna i detta program genom den översättning detta manifest erhöll i dokument, uttalanden och resolutioner från Första internationalen.

Den ideologiska kampen mellan marxism och icke-marxistiska strömningar inom Första internationalen bestod huvudsakligen i en kamp mellan ett sekteristiskt, utopiskt och småborgerligt förflutet och den politiska rörelsens kommunistiska framtid. Det räcker med att påminna om att den första stora debatten vid Internationella arbetarassociationens första kongresser rörde frågan om behovet av strejker och fackföreningar, något som anhängarna till Proudhon och Bakunin avvisade för att bara några år senare göra detta till universalmedel! Vid Internationalens tredje kongress uttalade man sig för kollektivt ägande av mark, åter under häftig opposition från proudhonisterna.

Om proudhonismens inflytande gick lättare att bli av med än det bakunistiska berodde det på att proudhonisterna företrädde en småborgerlig tendens i redan industrialiserade länder, medan bakunisterna hade stöd i länder där det kapitalistiska produktionssättet nätt och jämt uppnått hushållsproduktion och manufaktur (Spanien, Italien, den romanska delen av Schweiz). I det förra fallet överskred den objektiva verkligheten alla småborgerliga utopier. I det senare hade den objektiva verkligheten ännu inte åstadkommit någon bas för den verkliga moderna arbetarrörelsen.

Den mest positiva effekten av den ideologiska kamp som fördes av Marx och hans vänner inom Internationella arbetarassociationen var att på internationell nivå samla de politiska och teoretiska uppfattningarna inom arbetaravantgardet. När Första internationalen bildades anslöt sig mer eller mindre stora tendenser – som uppstått i olika länder – med en rad olika fördomar som härrörde från särskilda nationella traditioner inom arbetarrörelsen i respektive länder.

Det går inte att hävda att dessa fördomar upphört när Internationalen upphörde att existera. Men i vart och ett av dessa länder fanns nu en ideologisk strömning av marxistisk karaktär, medveten och beslutsam, som med Spanien som möjligt undantag snart skulle ta ledningen över arbetarrörelsen på nationell nivå.

Före 1864 fanns bara personliga vänner till Marx och Engels. Efter 1872 fanns organiserade marxistiska kärnor i nästan alla länder i Europa.

De organisatoriska särdragen hos Första internationalen

Detta bokslut är så mycket mer anmärkningsvärt om man betänker att det förutom Lassalles parti i Tyskland inte fanns ett enda nationellt arbetarparti i Europa vid den tidpunkt då Internationalen bildades.

De som närmar sig frågan om arbetarrörelsen med lite grova verktyg har satt upp som dogm ”att man framför allt måste bilda starka nationella partier innan det går att bilda någon International”. Med Första internationalen som exempel kan man genast konstatera hur livets dialektiska rörelse ständigt vilseleder anhängarna av formell logik. Om man vill sammanfatta Första internationalens betydelse på det organisatoriska planet kan man säga att det var genom bildandet av Internationalen som nationella partier därefter kunde byggas upp.

I några länder, som Frankrike, var det en speciell lagstiftning mot koalitioner som orsakade att inte någon enad organisation anslöt sig till Internationalen utan att det skedde via lokala sektioner som skulle dröja länge med att gå samman nationellt. Men i allmänhet var orsaken mer djupgående. I realiteten var arbetarrörelsen i dessa länder antingen icke existerande eller döende vid tidpunkten för bildandet av Internationalen. Det var Internationalens praktiska och teoretiska agerande som skulle ge den nödvändiga impulsen till politiskt agerande på nationell nivå.

Det är sant att Internationalen började upplösas så snart nationella arbetarpartier utvecklats och att dessa båda företeelser mer eller mindre sammanföll i flera länder i mitten av 1870-talet. Men det utgör inget argument mot effektiviteten hos den internationella organisationen. Det visar bara på begränsningen hos en ideologiskt heterogen International. En sådan organisation kunde lägga fast de allmänna principerna för det konkreta politiska engagemanget bland arbetarna och deras masspartier. Så snart dessa bildats i de viktigaste länderna måste Internationalen pånyttfödats men i ny form, på ett högre plan, som en International som medvetet och beslutsamt ställde sig på marxismens terräng.

Detta hade Engels insett redan 1874, i ett brev till Sorge den 12 (och 17) september samma år där han konstaterade att Första internationalen upplöstes.: ”Jag tror att den nya Internationalen – om några år, när verkan av Marx' skrifter blivit ännu mer skönjbar – kommer att bli helt kommunistisk och i alla avseenden bygga på våra principer.” Det utgör ingen underskattning av Marx' arbete utan bara ett enkelt konstaterande av den historiska sanningen om man säger att Första internationalens ställningstaganden och tradition betydde mer för en sådan lyckosam utgång än allt läsande, dessvärre ännu sällsynt och ofullständigt, av *Kapitalet*.

Den ryska revolutionen och Tredje internationalen har i stor utsträckning spelat en roll jämförbar med Första internationalen när det handlat om att driva på ett nytt uppsving för den politiska arbetarrörelsen efter Internationalens förfärliga sammanbrott 1914. På grund av helt nya omständigheter kom den första arbetarstatens isolering och byråkratiska urartning att under en period bli till objektiva hinder för bildandet av revolutionära partier som kunde uppfylla sina uppgifter i de stora länderna. Den uppgift Engels löste med hjälp av marxistiska kärnor i de viktigaste länderna, dvs upprätthållande av en teoretisk och politisk kontinuitet hos avantgardet mellan nedgången för Första internationalen och uppsvinget för Andra internationalen har nu uppfyllts av Leo Trotskij och den internationella trotskistiska rörelsen mellan sönderfallet för Tredje internationalen och det kommande massuppsvinget för Fjärde internationalen.

Tack vare Fjärde internationalens avantgardistiska teoretiska och politiska arbete står de revolutionära kärnorna i olika länder nu bättre rustade än tidigare för att kunna lösa sina speciella nationella uppgifter och proletariats internationella förpliktelser i vår epok. Och då detta arbete utförs inom ramen för ett uppsving utan motstycke för massrörelsen runt om på jordklotet kan vi i dag med större berättigande än Engels 1874 säga: ”När vårt skolande arbete bland massorna nått full effekt kommer morgondagens revolutionära massinternational helt klart att vara trotskistisk och beslutsamt sluta upp bakom våra principer.”

Översättning (från franska): Björn-Erik Rosin